

OVAJ ČLANAK JE NAPISAN PRIJE DVA MJESECA I DODATAK JE DRUGOM ČLANKU O SVEMU ŠTO MI SE DOGAĐALO PRILIKOM PRIPREMA ODLASKA I TOKOM BORAVKA U MEĐUGORJU POČETKOM LISTOPADA OVE GODINE. AKO SE ŠTO I PONAVLJA U TEKSTU, TO JE SAMO RADI LAKŠEG PRAĆENJA DOŽIVLJENOG.

"Međugorje". Sama riječ ima neku čudnu snagu i moć. Tako sam i ja odlučio da kada izađem iz zatvora budem odmah otišao sa suprugom u Međugorje. To bi bilo u ljeti pa bi otišli na dva dana tako da doživljaj bude potpun, da ne bude previše žurbe.

I tako ja izađem iz zatvora i predložim svojoj supruzi da odemo mi sami u Međugorje. Međutim, moja supruga je kazala da će na jesen ići cijela naša župa zajedno pa bi ona htjela da idemo sa njima jer da joj je to ljepše. Ja sam htio odmah no, mislio sam si, vjerojatno je moja supruga u pravu, ljepše je kada se ide u grupi, onako hodočasnički, zajedničke molitve, razgovori, druženje. I tako smo onda čekali da dođe jesen kada će se organizirati odlazak naših župljana u Međugorje.

I, jednog dana javi mi jedna moja prijateljica, sestra po vjeri, da se 08.10.2010.g. ide u Međugorje. Bila je sva oduševljena jer je u Međugorju doživjela prekrasne trenutke. I ja joj odmah kažem da zapiše mene i moju suprugu. Baš u to vrijeme supruga i ja smo malo zahladili odnose jer me ona nije mogla, po njezinom, pratiti u mojem obraćenju i novom načinu mojeg poimanja života i stvari oko sebe. Bila je u krivu ali se tako osjećala. A ja sam baš u to vrijeme molio devetnicu Božjem milosrđu, kako mi je savjetovala moja prijateljica Sveta Marija Magdalena kada sam joj se jedan dan molio da mi pomogne oko toga da me moja djeca i moja supruga prihvate onakvog kakav sam sada postao po svojem obraćenju.

Nakon nekoliko dana osjetio sam u sebi da me nekako ne privlači odlazak u Međugorje kako me privlačio dok sam bio u zatvoru. Mislio sam si da je bolje da moja supruga ide sama pa da možda na tom putu pronade neke odgovore na silna pitanja koja su joj se nametala oko mojeg obraćenja. A s druge strane razmišljao sam da će možda njoj biti krivo što ja ne idem, tamo će biti puno ljudi kojima bi mogao svjedočiti Gospodina po svojem obraćenju a i Gospa je tamo.

Sa tim mislima odem ujutro na misu u našu crkvu i prije mise pomolim se mojoj prijateljici Mariji Magdaleni, našoj župnoj zaštitnici, moleći je da mi pomogne savjetom što da napravim u ovom slučaju, da li da idem ili ne idem u Međugorje. Tako sam joj se molio neko vrijeme i onda sam zašutio čekajući od nje neki savjet, neku misao. Međutim, ništa mi nije dolazilo u moj um. Marija Magdalena je šutjela. Ali, nakon nekoliko trenutaka svrnuo sam pogled s njenog vitraja na kip Majke Božje koji stoji pored vitraja Marije Magdalene. Osjetio sam kao da mi Marija Magdalena želi reći da mi ona ne može dati savjet nego za to moram moliti Djevicu Mariju. I zamolim Djevicu Mariju da mi pomogne nekim savjetom oko moje dileme. I najedanput kao da sam čuo riječi Djevice Marije "Ako ne ideš u Međugorje radi toga što si ljut na suprugu onda to nije u redu, a ako tako osjećaš radi nekog drugog razloga, onda je to u redu." Djevica Marija mi je dala odgovor i ja sam se odmah pitao da li se ljutim na svoju suprugu. Čista srca sam si mogao odgovoriti da se ne ljutim. Znači, moralo je biti nešto drugo.

A poslije mise, nazvao sam onu svoju prijateljicu, s kojom sam često razgovarao o svjedočenju vjere i koja mi se divila u tome što mi se događa, želeći s njom to sve prokomentirati. I, kada sam s njom razgovarao kao da mi se sve razjasnilo. I to sam njoj ispričao. Rekao sam da sam počeo razmišljati da ne idem u Međugorje. Međutim, kada sam došao do nje u banku gdje radi ona je upravo predavala novac za putovanje i ja sam joj u tom trenutku mogao reći da ja ne idem, da mi vrati novac. Ali, nisam ništa rekao. Nešto u meni me spriječilo. Poslije toga smo otišli na kavu i to sam joj ispričao. I prepoznao sam zašto sam došao u dilemu. Naime, u Međugorju slavimo našu Majčicu, Djevicu Mariju, koja se tamo ukazala djeci. I rijeke hodočasnika idu tamo da se mole Djevici za uslišanje molitvi i silnih potreba koje svaki hodočasnik ima. Mnogi od njih trebaju neko čudo u svojim životima i u životima svojih najmilijih. A ja, ja nisam trebao nikakovo čudo. Ja sam svoja čuda tražio i doživljavao u našoj crkvi u Ivancu i na Mariji Bistrici kamo sam na desetine puta išao na ispovijed, na Križni put i na misu. I tamo je Djevica Marija, naša Majčica koja čeka da nam usliša molitve. I nisam imao nikakovu posebnu potrebu da idem u Međugorje jer me i na Mariji Bistrici čekala moja Majčica kao i u Međugorju. I uslišala mi je puno molitvi. I u crkvi u Ivancu mi je uslišavala moje molitve. Zato nisam osjećao neku posebnu potrebu da idem u Međugorje. Ja svoje srce otvaram svojoj Majčici tu i ona me stalno čeka. Ne trebam ići tako daleko.

Usput, dok sam prijateljici pričao sve to dođe mi u glavu razlog zašto moram ići u Međugorje. Ne radi sebe nego radi drugih. Radi svoje supruge, kojoj će biti jako drago da sam ja s njom na tom putu, radi svoje prijateljice koja se nekako rastužila kada sam joj rekao da razmišljam da ne idem u Međugorje, radi drugih ljudi kojima ću kroz ta tri dana svjedočiti Gospodina kroz priče o mojem obraćenju. Jer znam da ću na tom putu voditi puno razgovora s mnogima od njih a Duh Sveti će me voditi da im svjedočim što je Gospodin učinio sa mojim životom, kako mi je prekrasno. I to je to. Pa sam se i ja počeo radovati što ću tamo ponovno susretu našu Majčicu, koja je svugdje gdje ju mi trebamo.

I moja prijateljicama mi je potvrdila da je to to. Da ja u Međugorje moram ići radi drugih kojima moram svjedočiti Gospodina i pomoći im da Ga pronađu. A ja njoj kažem da sam žalostan kada vidim da u Međugorje ide puno ljudi koje ne vidim svake nedjelje na misi, koji svojim svakodnevnim aktivnostima ne žive katolički život ali idu u Međugorje i tamo očekuju da će im se uslišati njihove molitve i da će im netko čarobnim štapićem riješiti njihove probleme i probleme njihovih najbližih. A zašto ne idu češće u svoju župnu crkvu pa se tamo mole Djevici Mariji i Mariji Magdaleni za ispunjenje njihovih molitvi i prošnji? Jer da se tamo mole sa vjerom da će im molitve biti uslišane, molitve bi im bile uslišane. Ili zašto češće ne odu na Mariju Bistricu, 45 minuta vožnje autom, i tamo mole u vjeri Majku Božju Bistričku da im usliša molitve pa bi im puno molitvi bilo uslišano? Ali ne, to bi bilo prejednostavno, za to ti ljudi nemaju vjere. Ali u Međugorju, e tamo će se oni moliti i očekivati odmah čudo. I možda i bude ako će im vjera biti jaka, jača nego što im je kada idu u svoju crkvu tamo nekoj Mariji Magdaleni. I kažem toj svojoj prijateljici da sam jako žalostan dok gledam te ljude koji su se prijavili da idu u Međugorje. Ne vjerujem da je itko od njih pitao samog sebe "Što ja očekujem od puta i boravka u Međugorju? Što želim da mi se dogodi tamo? Da li ću po povratku biti bolji čovjek, da li ću svjedočiti i proslavljati Gospodina više nego prije?" Možda su neki od njih postavljali ta pitanja sami sebi. Ali rijetki. To me boli što te iste ljude vidim na nedjeljnoj misi a po izlasku iz crkve sve zaborave. Zaborave Gospodina i Djevicu Mariju i predaju se zlu koje nastavi njima vladati. I ti isti ljudi idu u Međugorje očekujući tamo neko čudo, ispunjenje nekih svojih sebičnih potreba, ali da mogu i dalje nastaviti živjeti po svojem. Da ništa ne promijene u svojim životima. I opet sam žalostan jer znam da će svi oni po povratku s puta najviše pričati o tome da li je bio dobar smještaj, da li je bila dobra ili loša hrana, tko je kriv za neki dio loše organizacije, što su si tamo kupili itd. Doživljaj Gospodina i Gospe neće imati jer se za njega nisu pripremili prije puta. I jako mi ih je žao. Probat ću im ispričati svoje doživljaje, iz naše crkve i sa Marije Bistrice da vide da se čuda događaju tu oko njih. Samo treba vjerovati. A ako osjete neku jaku potrebu, neka idu i u Međugorje. I tamo ih Majčica čeka isto tako kako ih čeka i na Mariji Bistrici i u Ivancu. Jer Gospodin Bog je dao Majčici sposobnost da bude na više mjesta odjednom. Zato ju je uznesao k sebi na nebo. A mi joj se samo moramo moliti. I trebamo joj hodočastiti da joj zahvalimo svugdje gdje se ukazala jer se ona ukazala radi jačanja naše vjere. Ali ako hoćemo da nam usliši naše molitve onda trebamo početi odmah na koljenima u svojim sobama, u svojoj crkvi. Ona je tu i čeka naše riječi "Zdravo Marijo, milosti puna....".

Zato ja idem k njoj u Međugorje da ju slavim i da joj zahvaljujem a usput ću svjedočiti svoju ljubav prema njoj i Gospodinu svima oko sebe koji će me htjeti slušati. Ako će im vjera biti jača u Međugorju, onda nisu išli uzaludno. Jer svaki početak u obraćenju i jačanju vjere je dobar pa makar po njega išli i tako daleko.